

B Vasten 3
M. Assumpta
3 maart 2024

Eerste lezing: (Ex, 20, 1-17)
Uit het boek Exodus

Bij de berg Sinaï sprak God tot het volk:
“ Jullie waren slaven in Egypte, ik ben het die jullie daar heb weggehaald,
ik die jullie Heer en God ben.
Vereer dan ook geen andere goden.
Maak geen beelden van goden,
die lijken op wie of wat op de aarde rondloopt, of zwemt in de zee.
En ga die zeker niet aanbidden, als waren ze god.
Ik, jullie God, verdraag het niet dat jullie mij afvallen.
Geslacht op geslacht zal ik daarvoor straffen.
Maar als jullie mijn woorden in acht nemen,
en mij liefhebben,
dan zullen jullie ondervinden hoe goed ik ben,
eindeloos, tot het duizendste geslacht.
Ook mijn naam mogen jullie niet misbruiken,
ook dat laat ik niet ongestraft.
En één dag in de week moet heilig zijn, de sabbat, de rustdag.
Zes dagen kunnen jullie werken,
maar de zevende dag moeten jullie wijden aan mij, jullie God.
Die dag zal niemand werken,
jullie zelf niet,
maar ook niet jullie zonen en dochters,
ook niet jullie slaven en slavinnen,
en zelfs jullie dieren niet.
Ook een vreemdeling, die bij jullie inwoont, moet rusten.
Zo gebeurde het immers bij de schepping:
in zes dagen werden hemel en aarde geschapen,
en de zee met al wat daar leeft.
Maar de zevende dag was een rustdag,
een heilige dag.”

En dan gaf God het volk deze levensregels mee:
“ In het land dat ik jullie zal schenken, om er lang en gelukkig te leven,
zullen jullie vaders en moeders met respect behandelen.
Jullie zullen er niemand doden,
Jullie zullen jullie partners niet ontrouw zijn.
Jullie zullen niet stelen,
en niemand valselijk beschuldigen.
Jullie zullen zelfs niet verlangen naar wat niet van jullie is:
niet naar andermans vrouw, of andermans slaaf, of rund of ezel.
of wat ook een ander toebehoort.”

Tweede lezing (1 Kor 1,22-25)

Uit de eerste brief van de apostel Paulus aan de christenen van Korinte

Zusters en broeders,
Joden geloven maar als ze tekenen zien,
en Grieken willen logische bewijzen krijgen.
Wij daarentegen geloven in een mens die werd terechtgesteld aan een kruis.
De Joden voelen zich geschokt, en de Grieken vinden het dwaasheid.
Maar als je er Gods roepstem in kunt herkennen,
is dit juist bron van kracht en wijsheid.
De zogezegde dwaasheid van God, is wijzer dan wat mensen verkondigen.
En de zogezegde zwakheid van God is sterker dan menselijke krachten.

Evangelie (Joh 2,13-25)

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Johannes

Het was kort voor het Joodse Pasen.
Jezus ging op weg naar Jeruzalem.
Daar zag hij hoe men in de tempel runderen, schapen en duiven stond te verkopen
en geld zat te wisselen.
Verontwaardigd maakte hij van touwen een zweep en joeg ze allemaal de tempel uit,
schapen en runderen erbij.
De tafels van de wisselaars gooide Hij met geld en al omver.
En tegen de duivenverkopers zei Hij: 'Weg daarmee!
Maak van het huis van mijn Vader geen markt!
Bij de leerlingen kwam de schrifttekst in gedachten: de ijver voor uw huis zal Mij
verteren.

Maar de Joden riepen Hem ter verantwoording.
"Met welk recht mag jij zo optreden?" vroegen ze " Welk teken kun je ons geven als
bewijs dat je dit mag doen?"
Jezus gaf hun ten antwoord: 'Breek deze tempel af, en in drie dagen laat Ik hem
herrijzen!' Daarop zeiden de Joden: 'Zesenvertig jaar is er aan deze tempel
gebouwd, en jij wilt hem in drie dagen laten herrijzen?'
Maar Jezus bedoelde de tempel van zijn lichaam.
Later, toen Hij verrezen was uit de dood hebben zijn leerlingen begrepen dat Hij
daarop gedoeld had, en zo geloofden ze in wat in de Schrift stond, en in wat Jezus
verkondigd had.

Omdat de mensen zagen wat hij allemaal deed,
gingen velen hem achternalopen.
Maar Jezus vertrouwde ze niet.
Hij kende de mensen, en wist wat hij aan hen had.

Homilie

Z en B,

Bijna honderd jaar geleden schreef de Vlaamse schrijver Lode Zielens een roman onder de titel 'Moeder, waarom leven wij?'

Een tijdje geleden worstelde een techniker met een herstelling aan mijn gasketel, het ging moeilijk, en hij zuchtte: 'moeder, waarom leven wij?'

Hij had zo goed als zeker nooit van Lode Zielens gehoord, maar die titel speelde wel in zijn hoofd.

Die is immers in ons collectief spraakgebruik blijven hangen omdat het iets weergeeft, waar wij met zijn allen in meerdere of mindere mate mee worstelen: wat is de zin van ons bestaan?

Dit is de zoektocht van de mens van overal en altijd: waarom leven wij, wat is het uiteindelijk doel van ons streven en verlangen?

En altijd weer proberen mensen in verhalen door te geven waar zij menen het antwoord te vermoeden.

Zo zijn ook de Bijbelse verhalen ontstaan.

Eigen aan die Bijbelse verhalen is wel dat zij het antwoord leggen bij 'Iemand'. Iemand die ze bevroeden aan de oorsprong, én aan het eindpunt van ons bestaan. Iemand die we weliswaar nog nooit ergens gezien of gehoord hebben, van wie we niet weten of het een hij of een zij is, en ook niet waar die zich ophoudt.

Maar wel iemand.

Gemakshalve noemen de Bijbelse schrijvers hem: hij die er was, hij die er is, hij die er zal zijn Jahweh.

Ze zijn tot dit vermoeden gekomen nadat ze jaren lang te lijden hadden gehad onder de tirannie van de Farao in Egypte, en dit juk van zich hadden kunnen afwerpen.

Dit was gelukt omdat er zoveel toevalligheden hadden meegespeeld, zodat ze zegden: 'daar zit meer achter, daar heeft iemand de hand in.'

En dan gingen ze nadenken.

'Als dat zo is,' bedachten ze 'dat die Iemand ons heeft willen bevrijden, dan mogen we ervan uitgaan dat hij niet wil dat mensen onderdrukt worden of moeten afzien. Het behoort tot het doel van ons bestaan dat iedereen gelukkig kan zijn.'

'Maar,' vroegen ze zich verder af, 'hoe kan dat dan? Die Iemand stuurt geen hulpkonvooien, of medische teams. Hij bezorgt ons zelfs geen handleiding om het zelf te doen.'

En ze vroegen aan Mozes: 'Waar kunnen wij dat geluk vinden? In welk land?'

En Mozes trok zich terug op een berg, en dacht na.

En hij besepte: dat land bestaat niet. Wij kunnen dat land niet vinden. Het is de bedoeling dat wij dat land zelf maken.

En hij ging terug naar het volk en zei: 'Dat land is er niet. Als we willen dat we met zijn allen kunnen leven in vrijheid en gerechtigheid, dan moeten het zelf bouwen.'

Als we erin slagen een gemeenschap te vormen waar iedereen om iedereen bekommerd is, waar de droom van 'hij die er was, hij die er is, hij die er zal zijn' in praktijk wordt gebracht, waar we mekaar niet naar het leven staan, waar we aan een gegeven woord trouw blijven, waar we ten volle op mekaar kunnen vertrouwen omdat niemand steelt, niemand leugenachtig getuigt, en niemand zijn zinnen zet op wat een ander toebehoort, ja, dan zullen we dat land gevonden hebben.'

Z en B,

Op onze weg van hoop doorheen deze veertigdagentijd hebben we op de eerste zondag vastgesteld dat we deel uitmaken van een verbond, dat ons aangeboden wordt. En dat gelukkig zijn het uiteindelijke doel van ons leven is.

Dan hebben we verleden week mogen vaststellen dat hij, die ons dat verbond heeft aangezegd, niet over onze schouder zit te kijken of wij het goed doen, maar ons de ruimte biedt om zelf het heft in handen te nemen.

En deze week worden ons de bouwstenen aangereikt waarmee we het land van onze dromen kunnen opbouwen.

Het gaat erom dat we niet alleen het goede nastreven voor onszelf, maar dat we mekaar dat goede ook aanreiken.

Het zal ons niet helpen te zitten wachten tot iemand ons vrede en geluk en veiligheid en goed leven komt brengen.

Pas als we zelf onze verantwoordelijkheid opnemen, dan zullen we hier en daar, nu en dan het land van belofte zien gebeuren.

Z en B,

De weg naar dat land is een nooit eindigende tocht, een weg die ook wij moeten gaan.

Maar wel met het vertrouwen dat iemand meegaat op onze tocht, en ons wakker houdt om ook in onze 21ste eeuw die tien woorden tot de onze te maken, en het voor mekaar op te nemen, zodat niemand achter moet blijven, zodat een tafel gedekt staat voor iedereen.

Ja, laten we dan hopen dat zoveel mogelijk mensen meestappen op die tocht, het land van vrede tegemoet.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.

